

COMUNIUNE

... am avut cincisprezece adunări în Arizona. M-am simțit minunat, iar Domnul Isus ne-a binecuvântat din belșug. Ei au încercat să lucreze puțin din planul lui Dumnezeu, și cred că așa este corect, să tatonezi mai întâi terenul. M-am dus cu câteva zile mai devreme, și am ținut zece sau doisprezece cuvântări în toate marile biserici din Phoenix, Sunnyslope, Tempe și Mesa, până am ajuns aici. Practic, am pornit dinspre margini, de jur-împrejur, până am ajuns la cele cinci seri ale convenției. A fost cea mai mare convenție pe care am avut-o în America de Nord. A fost minunat. Cel mai bogat mic-dejun și masă de seară.

Este

imposibil de spus câți au primit Duhul Sfânt. Cei care L-au primit sunt într-un număr covârșitor, și la fel cei care au fost vindecați și salvați. A fost într-adevăr minunat. Îi mulțumim Domnului pentru că vedem vremea apropiindu-se; și ni s-au alăturat mulți oameni importanți.

Aceasta

îi va prinde bine fratelui Neville. Am văzut un pastor prezbiterian, de la marele colegiu prezbiterian din această țară, dansând în Duhul. A fost ceva deosebit când acel bărbat a primit Duhul Sfânt. Apoi mi-a spus: „Am făcut rost de una din înregistrările tale. Era cu întreruperi, dar am dus-o la colegiu și am ascultat-o. I-am ținut pe toți în liniște și am ascultat-o până la capăt.” Spunea că a început să danseze în Duhul în biserica sa, după ce a primit Duhul Sfânt, iar oamenii l-au întrebat: „Când vei învăța și niște pași noi?” „După ce oamenii din adunare îi vor învăța pe aceștia,” le-a răspuns el. Mi s-a părut foarte drăguț din partea lui să spună aceasta. Este un lucru bun. El era ca nou, ca un bebeluș nou-născut, deși era profesorul de psihologie de la cel mai mare colegiu prezbiterian din Statele Unite, cel din Boston.

Eu

I-am văzut pe unul dintre cei mai mari cardiologi ai clinicii Mayo predicând în Duhul și vorbind în limbi. Am văzut și un specialist în bolile de inimă și de gât, un adventist de ziua a șaptea, un om bătrân care a primit botezul cu Duhul Sfânt. Într-o noapte mi-am pus mâinile peste el în adunare, și Duhul Sfânt S-a revărsat peste el. Sunt atât de multe lucruri pe care le-a făcut Domnul și pentru care trebuie să-I fim recunoscători, mai ales acum.

Eu

I-am întrebat: „Știi în ce timp începe fecioara adormită să ceară ulei de la celelalte?” Este timpul când sosește Mirele, și când cei care Îl așteaptă și sunt pregătiți, merg înăuntru cu El. Sunt atât de bucuroși pentru că trăim în aceste zile din urmă! Am convingerea că trăim într-unul din cele mai mărețe timpuri care au fost vreodată, chiar înainte de venirea Domnului. Nu-i așa că este minunat? Gândiți-vă că Scriptura este deja aproape împlinită, așa că Îl așteptăm să apară în orice moment. Noi trebuie să trăim în acea așteptare, știind că se poate întâmpla în orice moment. Rugați-vă și fiți pregătiți!

Astăzi

am întâlnit la un interviu o femeie misionar foarte drăguță, din Formosa. Avea șaptezeci și trei de ani, dar părea de vreo patruzeci și cinci. Este încă domnișoară și mă gândeam că trebuie să fi fost foarte frumoasă în tinerețe. Ea mi-a spus că a fost crescută într-o casă de creștini, unde „da” era „da”, iar „nu” era „nu.” A crescut cu o educație foarte strictă și mi-a zis: „Frate Branham, pe la vârsta de opt ani am crezut că mi-am dat viața Domnului Isus, iar pe la doisprezece ani, un pastor dintr-o biserică mi-a spus că trebuie să primesc o a doua binecuvântare. Am crezut această minciună, dar pe la șaptesprezece ani, am primit Duhul Sfânt cu adevărat.” Acum se întorsese și încerca să trezească aceste biserici baptiste adormite. Spunea că

dacă era ceva ce vedea mort, acelea erau bisericile baptiste. Deși ea însăși era baptistă, le numea „morgi.” „Da,” i-am răspuns eu, „așa se vede de pe câmpul de luptă...” și mă gândeam... „Eu am abia cincizeci și doi de ani, iar ea și-a început viața de misionar înainte ca eu să mă nasc. Iartă-mă, Doamne, fiindcă mi-a trecut prin cap că sunt deja prea bătrân ca să-mi mai continui misiunea. Ea era cât de poate de deșteaptă și de coerentă și mi-a povestit cazuri pe care le întâlnise, și cum era nevoie de propovăduirea Bibliei în Formosa, în China, în Japonia și așa mai departe. Ea fusese trimisă acasă, pentru că după șaptezeci de ani nu mai avea voie să continue. Totuși, ea nu s-a oprit, ci a început să meargă pe la toate bisericile baptiste și mi-a spus: „Felul în care transmitea mesajul Billy Graham, îl făcea dator bisericii baptiste, deoarece nu le dădea suficientă Hrană ca să ajungă să primească Duhul Sfânt.” Așa este, sora noastră avea dreptate. Povestea că nu îi putea părăsi pe chinezi după ce ziceau: „Credem în Isus Hristos,” ci stătea cu ei până când primeau un semn, și abia atunci deveneau cu adevărat creștini. „Aceasta este calea, soră,” i-am zis eu. „Trebuie să le spui întotdeauna să stea și să aștepte până când primesc un semn.”

Ce

s-ar fi întâmplat dacă apostolii ar fi spus după nouă zile: „Credem că L-am primit. Haideți să acceptăm lucrul acesta cu credință și să ne întoarcem la treabă.” N-ar fi mers așa. Ei au stat și au așteptat acolo până când s-a întâmplat ceva. Aceasta este problema noastră astăzi: nu stăm să așteptăm suficient. De aceea, ne putem întoarce înapoi și putem trăi orice fel de viață, putem face ce vrem fără să ne pese. De ce? Pentru că n-am așteptat destul. Astăzi suntem sus, mâine suntem jos, și pe-o parte și pe alta. Dar dacă așteptăm cât trebuie, până când intrăm și închidem ușa după noi, atunci vom rămâne acolo: pecetluiți până în ziua salvării. Ce bucurie mare!

Cum

spuneam, la Phoenix ne-am simțit minunat, pentru că am întâlnit o mulțime de creștini, mulți dintre ei foarte tari în credință. Într-o zi, le-am lăsat pe fetele noastre cu fratele Doc și pe băiat cu fratele și sora Wood, iar eu și soția mea am avut o a doua lună de miere. Atunci ea mi-a zis: „Știi, Bill, luna aceasta de miere a fost mai bună decât prima. Prima dată când am fost în luna de miere, n-am făcut decât să stau într-un cort și să aștept să te întorci de la vânătoare.” Atunci am folosit o mică strategie. Nu aveam prea mulți bani adunați. Erau doar câțiva strânși într-un borcănel, cât să-mi ajungă pentru o excursie de vânătoare, dar în toamna aceea urma să mă și căsătoresc, așa că m-am gândit să le fac pe toate împreună. Astfel, ne-am făcut luna de miere într-o excursie de vânătoare, și legătura noastră s-a consolidat. Dar de data aceasta am putut plăti, așa că ne-am simțit cu adevărat bine.

Ne-am

dus pe Muntele Sudic, care este chiar la sud de Phoenix, și am scăpat astfel de aglomerație, de agitația marilor orașe. Nu-i de mirare că atunci când se înmulțesc oamenii, se înmulțește și păcatul și violența. De unde eram puteam vedea valea Phoenix, și i-am zis soției mele: „Te-ai gândit de câte ori a fost luat Numele Domnului în deșert în orașul acesta, în cele cincisprezece minute de când stăm aici?”

Cred

că în zona aceasta metropolitană, între Tempe și Sunnyslope, sunt cam un milion de oameni. Și mă gândeam că acum trei sute de ani, în acea vale nu erau decât cactuși și coioți, și poate că în fața Domnului era mai bine decât este acum. Ei au construit un oraș foarte frumos, cu case drăguțe, dar cred că ar fi mai bine dacă bărbații și femeile de acolo ar merge pe străzi cu mâinile ridicate, și l-ar slăvi și l-ar mulțumi Domnului. Dar în loc să facă aceasta, ei blestemă, beau și își fac de cap. Cum apare

civilizația, cum vine și păcatul.

Oare

de câte ori s-a comis adulter aseară și azi-noapte, în orașul acesta? Câți s-au îmbătat? Câte lucruri de neînchipuit s-au petrecut în orașul acesta măreț, numai în ultima oră? Și soția mea mi-a zis:

„Atunci

de ce ai mai venit aici? De ce ai plecat de acasă ca să vii într-un asemenea loc?”

„Deși

majoritatea oamenilor sunt așa cum sunt, acolo este și o turmă mică. Câte rugăciuni sincere s-au spus aseară aici, doar venind la adunarea aceasta?”

El

a fost atât de îndurător, încât în seara aceasta a adus această mulțime de oameni, așa că înainte de apusul soarelui împrejurimile erau înțesate de oameni, de nu mai încăpea nici măcar un ac. Fără să țină seama de organizații și de alte lucruri, Domnul a turnat Duhul Său asupra lor și i-a binecuvântat. Aceasta nu se face cu forța, ci cu Biblia. Desigur, uneori este greu, dar este singura cale pe care o știu. Este greu aici, dar va fi mai greu la judecată, unde va trebui să stăm cu toții, așa că, până la urmă, este o muncă glorioasă. Aș vrea să-i mulțumesc bisericii care s-a adunat aici, pentru rugăciunile lor, și pentru că au stat alături de noi și ne-au ținut lângă cruce.

Când

m-am întors aici, m-am gândit că în dimineața aceasta mă voi ruga pentru bolnavi, fiindcă erau cazuri care așteptau venirea mea de câteva luni. Alții, încearcă să ajungă aici din diferite zone, iar dacă va fi cu voia Domnului, peste vreo două săptămâni voi merge la Tucson. Mie nu-mi place să fac nimic, până nu mă conving că aceea este cu adevărat voia Domnului. Următoarea convenție ar trebui să se țină în Modesto, apoi în statul Washington, apoi Zurich, Palestina și în cele din urmă, Africa de Sud. Acesta este programul de acum până în iunie. Am fost invitat să vorbesc la toate aceste convenții, așa că am șansa să ajung din nou în Africa de Sud. În fiecare lună primim telefoane de la ei, prin care ne invită să mergem din nou acolo, dar...

Este

o mare dezbinare între biserici, mai ales între cele pentecostale, așa că, dacă te alături uneia, cealaltă nu mai are nici o legătură cu tine. Nu există nici un pic de colaborare, așa că m-am abținut timp de vreo cinci ani, deși inima îmi spunea să merg. Dar dacă mă vor lua cu ei oamenii de afaceri și îmi vor asigura șederea, aceasta va fi din partea ambelor biserici, și în felul acesta vor trebui să colaboreze. Aici sunt implicate finanțele ambelor biserici, așa că vor trebui să se înțeleagă, ca să nu-și strice reputația. Poate aceasta este voia Domnului. Mie mi se pare că sună bine, dar vom vedea.

Anul

acesta, fratele Borders mi-a dat traseul invitațiilor, și vă spun sincer că am primit de două ori mai multe de la Crăciun și până acum. Era mult prea mult, așa că n-am acceptat niciuna. Voi merge la o adunare, și de acolo mai departe, unde îmi va spune Domnul, și tot așa. Voi rugați-vă pentru mine.

Îmi

amintesc că anul trecut eram cu sora Cocs, când m-a sunat fratele

Arganbright și m-a chemat într-o excursie cu el în Anchorage. Cum ar fi fost dacă aș fi mers doar presupunând că aceasta este voia Lui? Odată am presupus că voi vorbi despre niște subiecte pe care le mai abordasem, așa că le-am spus băieților să nu se ducă după casete, pentru că nu voi spune nimic nou. Dar din toate acele predici, numai una a fost pe un subiect despre care mai vorbisem, toate celelalte fiind noi, iar fratele Maguire le-a înregistrat pe toate. Așa că, dacă m-aș fi dus acolo, totul s-ar fi petrecut altfel și nu s-ar fi împlinit vedenia. Dar ea s-a împlinit, și știți cu toții cum ne-a binecuvântat.

Mai

este un lucru care mă neliniștește de foarte multă vreme, și aș vrea să vă rugați pentru aceasta. Voi știți că încă de mic copil nu am fost mulțumit cum stau lucrurile în țara aceasta, și întotdeauna inima mea a tânjit după Vest. Și îmi amintesc că într-o zi, pe când tundeam iarba în curtea soacrei mele, Duhul Sfânt mi-a vorbit și mi-a spus: „Nu te pot binecuvânta câtă vreme nu mă vei urma în totalitate, așa cum a făcut Avraam.” Da, Domnul i-a spus lui Avraam să iasă dintre ceilalți și să plece, iar când a făcut aceasta, i-a luat cu sine pe tatăl și pe nepotul său. Dar făgăduința Domnului s-a împlinit numai după ce Avraam s-a dăruit cu totul Domnului. Una din cele mai puternice legături care m-a ținut aici, a fost mama mea. Dar acum ea s-a dus la Domnul Isus, iar eu nu mai știu încotro s-o apuc și ce să fac. Rugați-vă, deci pentru mine.

Cât

despre serviciul fratelui Neville, m-am gândit: „Astăzi voi sta deoparte.” Apoi m-am întâlnit cu cineva care mi-a spus: „Au o mulțime de treburi astăzi. Au predica, apoi cântările, rugăciunea, apoi se va strânge colecta, se va face spălarea picioarelor, Cina și în final serviciul de botez.” Știam că fratele Neville predicase și de dimineață, așa că m-am gândit: „Hai să dau o fugă pe acolo, poate îi ajut cu Cina.” El m-a

Întrebat însă, dacă nu vreau să țin și o predică, sub călăuzirea Domnului. Astfel, am făcut repede rost de o Biblie, mi-am făcut câteva însemnări, și nădăjduiesc că Domnul mă va îndruma să pot ține o scurtă predică de vreo patru ore, după care vom avea spălarea picioarelor și Cina. Apoi s-ar putea să mai am câte ceva de spus... Glumesc, desigur; predica va dura doar douăzeci sau treizeci de minute, după care va urma Cina și botezul.

Mă

bucur că unii dintre voi vor fi botezați. Dacă va fi cu voia Domnului, și dacă păstorul și oamenii sunt de acord, duminică dimineața voi veni și mă voi ruga pentru bolnavi. Dacă va fi cu voia Domnului, voi veni duminica aceasta, deoarece până duminica viitoare voi fi plecat. Acum, dacă tot sunt aici, mă bucur că pot vorbi în fața voastră, fraților. Eu și fratele Neville suntem aici, plini de dragoste unul pentru celălalt, gata să ne ajutăm unul pe altul.

Știu

că pentru unii sună ca un sacrilegiu, dar nădăjduiesc să nu interpretați greșit ceea ce tocmai am spus.

Odată,

vindeam becuri pentru companie, iar fratele Cory a venit și a cumpărat o mulțime de becuri, cât să-i ajungă pentru patru sau cinci ani. Ca să-i mulțumesc, am cumpărat de la el un Ford, iar fratele mi-a zis: „Nu facem decât să ne ajutăm unul pe altul, nu?” Așa este. Acela a fost un ajutor venit la momentul potrivit. Noi știm cum să ne fim de folos unii altora.

Dacă

nu mă înșel, cred că acela din spate este fratele Beeler. Astăzi

i-am văzut și pe frații Junie Jackson și Creech stând de vorbă în grădină. Din câte am înțeles, ei se ocupă de serviciul de botez. Fraților, noi vă asigurăm apa, iar voi trebuie să găsiți doar un doritor pentru botez.

Având

în vedere faptul că urmează să luăm Cina, m-am gândit să vorbesc câteva minute despre acest subiect. Înainte de a ne apropia de Cuvânt, să lăsăm totul la o parte, toate gândurile noastre copilărești, și firea noastră, și să ne apropiem de Domnul prin rugăciune. Să ne rugăm cu capetele și cu inimile plecate, iar dacă cineva are o cerere către Domnul, și dorește s-o facă cunoscută ca să mă rog și eu pentru cererea lui, să ridice mâna. Domnul să îplinească cererile tuturor.

Dumnezeule

Atotputernic, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Cel care L-ai înviat din morți și L-ai așezat la dreapta Ta, ca să fie Mijlocitor pentru noi, care credem în toate lucrurile pe care le-a făcut El pentru noi, și care Îl mărturisim, ne rugăm Ție, Doamne, în seara aceasta, să ne ierți păcatele. Am vrea să stăm tot timpul sub sânge, pentru că nu știm ce se va întâmpla. Noi simțim că lucrurile se apropie de final și că a doua Ta venire este aproape, așa că ne pregătim pentru călătorie. De obicei când ne gândim la călătorie, ne gândim la valize, haine, încălțăminte, dar călătoria acesta este total diferită, fiindcă nu cere nici un fel de bagaj, nu trebuie să împachetăm nimic, ci, dimpotrivă, trebuie să ne debarasăm, să lăsăm totul în urmă. Slujitorul Tău, Pavel, a scris în Evrei 12: „*Să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea.*” Nu

mai putem proroci de bine pentru această lume modernă. Dimpotrivă, tot ce putem proroci prin Duhul, sunt dezastre, probleme, cutremure, valuri uriașe, că soarele și luna vor păli, și că biserica se

află în epoca Laodicea, cu Isus bătând la ușă, gata să intre. Oh, Doamne, este la fel ca atunci când prorocul Mica din vechime nu a putut să-l binecuvânteze pe Ahab, fiindcă prorocia era împotriva lui. Marele proroc Ilie mersese la el și îi spusese: „*Câinii vor linge sângele tău,*” din cauză că luase viața neprihănitului Nabot. Cum ar fi putut Mica să-i prooroască de bine?

Cum

ar putea copiii plini de Duh să prooroască de bine unei națiuni indiferente și păcătoase, care L-a dat pe Domnul afară? O, Doamne, în fața noastră nu se vede decât amărăciunea judecății și nu se aud decât strigătele către cei ce sunt încă în umbră: „Fugiți către Domnul, căci El este o Stâncă în mijlocul mlaștinii; El este adăpostul pe timp de furtună. Numele Lui este un turn înalt, în care cei neprihăniți intră și sunt în siguranță.” Cum puteți crede că acele orașe mari vă sunt adăposturi? Dacă intrați în acel Turn atunci când vă încolțește dușmanul, nu mai puteți fi atinși de nimic. Să ne grăbim și să alergăm cu toții spre Domnul, fiindcă El este adăpostul și puterea noastră; este ajutorul nostru în necaz. Acum vedem ca prin ochiul vulturului, cum se adună necazurile, cum se strâng norii, cum tunetul și fulgerul judecății coboară pe pământ și știm că furtuna este aproape.

Doamne,

în seara aceasta Te rugăm pentru cei care au ridicat mâinile. Eu nu știu ce doresc ei, dar Tu știi. Te rog să îndeplinești cererile sufletelor lor, pentru care și-au ridicat mâinile. Doamne, vindecă-i pe cei bolnavi; alină-i pe cei deznădăjduiți; revarsă bucurie peste cei întristați; dă pace celor necăjiți, hrană celor flămânzi, apă celor însetați, veselie celor triști, putere bisericii. Adu-L pe Isus în mijlocul nostru, acum când ne pregătim să luăm Cina, simbolul trupului Său frânt. Doamne, îngăduie ca El să ne viziteze într-un mod extraordinar.

Binecuvântează
adunarea aceasta micuță, pe păstorul ei, fratele Neville și
familia lui, pe diaconi și administratori, și pe toți cei
prezenți. Binecuvântează-i și pe ceilalți, Doamne, din toate
colțurile lumii, care așteaptă venirea Ta cu candelile pregătite,
lustruite și luminând locurile întunecate cu Lumina Evangheliei.
Acum ajută-mă, Doamne, cu aceste câteva cuvinte. Binecuvântează-ne
în timp ce le citim, și ajută-ne să le înțelegem, pentru că
Îți cerem aceasta în Numele Domnului Isus. Amin.

Acum
să deschidem la **Evanghelia**
lui Ioan, capitolul

6,

și ar fi bine ca fiecare dintre noi să citească tot capitolul când
ajungem acasă. Aș vrea să citesc de la versetul **49**

până la **57**,

inclusiv, pentru a dezvolta apoi subiectul Cinei. Isus vorbește aici
despre Cină. Cât de minunate erau cinele pe care le luau ei! Apa o
beau din pietre, ca să-și amintească de Stânca din pustie; și
mâncău în amintirea manei care căzuse cu sute de ani în urmă.
Era o Cină așa cum o luăm și noi acum.

„Adevărat,
adevărat vă spun că cine crede în Mine are Viața veșnică.

Eu
sunt Pâinea vieții.

Părinții
voștri au mâncat mană în pustie și au murit.

Pâinea

care se coboară din cer este de așa fel, ca cineva să mănânce din ea și să nu moară.

Eu

sunt Pâinea vie care s-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu pe care Îl voi da pentru viața lumii.

La

auzul acestor cuvinte, iudeii se certau între ei și ziceau: „Cum poate omul acesta să ne dea trupul Lui să-L mâncăm?”

Isus

le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că dacă nu mâncați trupul Fiului omului și nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă.

Cine

mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.

Căci

trupul Meu este cu adevărat o hrană, și sângele Meu este cu adevărat o băutură.

Cine

mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine, și Eu rămân în El.

După

cum Tată, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine va trăi și el prin Mine.

Astfel

este Pâinea care S-a coborât din cer, nu ca mana pe care au mâncat-o părinții voștri, și totuși au murit: cine mănâncă pâinea aceasta va trăi în veac.”

Isus

a spus aceste cuvinte în sinagogă, când învăța pe oameni în Capernaum.”

Domnul

să binecuvânteze Cuvântul acesta. Voi vorbi, pentru câteva minute, despre Comuniune sau Cină. Ce înseamnă de fapt cuvântul „comuniune”? „Comuniune” înseamnă „a vorbi, a comunica.” Comuniunea înseamnă a avea părtășie, a vorbi unii cu alții. Dacă vorbești cu cineva la telefon, dacă porți o discuție, înseamnă că ai părtășie cu acea persoană. Sau dacă, după ce ieșiți din clădire, vă opriți să vorbiți unii cu alții, sau cu păstorul, aveți părtășie. Prin radio sau prin televizor nu poți avea părtășie cu cineva, deoarece prin aceste mijloace nu poți răspunde. Dar la telefon se poate, pentru că acolo nu vorbește o singură persoană. De exemplu, eu nu am părtășie cu voi acum, pentru că vorbesc numai eu. Deci nici a asculta predica unui păstor nu înseamnă a avea părtășie. Ca să ai părtășie cu păstorul, trebuie să-l iei deoparte și să vorbești, să comunici cu el. Dar motivul pentru care comunicăm cu toții este că vrem să avem părtășie cu Hristos. Aceasta este adevărata părtășie. Și nu este suficient să vorbească numai cineva, sau să vorbim noi toți, ci trebuie să așteptăm și să ascultăm ce are El să ne spună.

Aici

greșim foarte mulți dintre noi, fiindcă vorbim numai noi, și nu-l dăm Domnului niciodată șansa să ne răspundă. Uneori spunem: „Doamne, aș dori să faci asta și cealaltă și cutare lucru pentru mine. Amin.”, după care ne ridicăm și plecăm. Acea nu se poate numi părtășie cu El, ci doar l-am cerut o favoare. Dar când aștepti suficient de mult, când aștepti până când îți răspunde, aceea se numește comunicare, părtășie cu Domnul. O cale bună de a comunica este de a cădea de acord asupra unor lucruri. Poate pare ciudat, dar are legătură și cu mâncarea. De exemplu, când oamenii de afaceri vor să încheie un contract, își invită partenerii de afaceri la cină. Se așează și mănâncă, după care stau de vorbă. Un vânzător bun nu va aborda niciodată o persoană pe stomacul gol, ci așteaptă ca omul să se trezească și să ia micul dejun. Nu se duce să-l ia din pat și să-i spună că vrea să-i vândă ceva, ci așteaptă până când omul se întreamează.

Acum

câteva zile, am ținut o cuvântare în Canada și am vorbit despre femeia care a spălat picioarele lui Isus. Am spus că un musafir avea de parcurs doar câțiva pași pentru a intra într-o casă și a avea părtășie cu gazda. Orice vizită înseamnă părtășie. Așadar, întâi trebuia să fii invitat. Apoi, când ajungeai la ușă, servitorii îți spălau picioarele, pentru că miroseau a animale și orice altceva mai întâlneau pe drum, pentru că în vremea aceea, oamenii și animalele călătoreau pe aceleași drumuri, așa că praful avea un miros specific. Veșmintele palestinienilor atingeau și ridicau praful, care se așeza pe picioare, pe față, pe mâini, pe orice nu era acoperit. Acesta este motivul pentru care servitorii așteptau la ușă, unii ca să spele picioarele, iar alții ca să le ștergă cu prosoapele și să le ungă cu parfum față și mâinile. Parfumul acela era revigorant, așa cum este menta, și îi făcea pe oaspeți să se simtă mai bine.

Apoi,

când intrau nu își mai luau încălțăminte urât mirositoare, ci călcau pe covoare cu niște papuci de casă, iar gazda îi întâmpina cu o sărutare. Nimeni n-ar fi vrut să miroasă urât când îi ieșea gazda în întâmpinare, și nici să calce pe acele covoare cu o încălțăminte murdară. Iar din clipa când primeau sărutarea gazdei, oaspeții erau ca și de-ai casei.

Și

Domnul are reguli asemănătoare. Pentru a fi pregătiți să avem părtășie cu Domnul, trebuie să fim spălați prin Cuvânt, prin apa de curățire care ne separă de păcatele noastre. Tu nu poți vorbi, nu poți avea părtășie cu Domnul, fără să te căiești, mai întâi, de tot ce ai făcut, fiindcă nu există credință adevărată fără căință. „Doamne, iartă-mi necredința!” Așa trebuie să spunem: „Doamne, iartă-ne necredința.” Dacă te căiești, păcatele îți sunt iertate și poți să te botezi, iar după botez, El a promis darul Sfântului Duh.

În

timpul Cinei, a avut loc spălarea picioarelor, pe care trebuie să-o facem și noi, ca semn al curăției noastre în Domnul.

Trebuie

să existe și un sentiment de afecțiune reciprocă. Dacă ești certat cu gazda, nu poți avea părtășie, pentru că sunteți în dezacord, dar dacă puteți cădea de acord, veți putea comunica unii cu alții.

La

fel este și când venim la Cina Domnului: trebuie să fim conform Cuvântului Său. Trebuie să ne naștem din nou, iar Duhul Domnului să vorbească din noi și să spună „Amin” la fiecare Cuvânt

scris de El, și atunci vom avea părtășie.

Dacă

inimile noastre nu ne condamnă, avem trecere înaintea Domnului, și știm că rugăciunile și cererile noastre vor fi ascultate, fiindcă avem inimile împăcate. Dar dacă Domnul ne spune să ne naștem din nou, iar noi nu primim această naștere, va fi ciudat să mergem să-l cerem ceva, câtă vreme nu l-am îndeplinit cerințele. Acea este rugăciunea unui păcătos. Dar dacă suntem prietenii Lui, vorbim cu El, și astfel avem părtășie sau comuniune.

Aș

vrea să explic puțin sensul comuniunii. Oamenii o numesc și „împărtășire” și se referă la pâine și vin. De-a lungul vremii i s-a pierdut atât de mult înțelesul și importanța, încât aproape că nu mai are rost să vorbești despre ea. Pâinea și vinul nu înseamnă comuniune, ci este doar respectarea unei porunci. Termenul de „comuniune” vine de la biserica catolică, și se referă la „sfânta euharistie, care reprezintă trupul și sângele lui Hristos, în modul literal.” În realitate nu este cu adevărat trupul lui Hristos, ci doar o comemorare a trupului Său. Oricâți preoți, păstori, predicatori, etc., ar binecuvânta-o, va rămâne pâine și vin. Ei spun că „Domnul este obligat să îl asculte pe preot și să transforme comuniunea (ceea ce numesc ei comuniune) sau euharistia, în carnea și sângele lui Isus. Credinciosul o înghite, și aceea este împărtășirea.” Lucrul acesta este greșit!

„Comuniune”

înseamnă „a vorbi, a comunica, a spune cuiva ceva și a ți se răspunde.” Acea este comuniunea. O turtă nu poate vorbi cu tine. Înseamnă că adevărata comuniune are loc numai atunci când Ți răspunde Duhul Sfânt, când tu Îl întrebi, iar El Ți vorbește. Pâinea și vinul se iau în amintirea răstignirii și învierii Domnului, dar nu înseamnă părtășie. Poartă acest nume, dar nu

are același sens. Confuzia a fost produsă de biserica catolică, așa cum am spus cu câteva zile în urmă în predica „Păgânism contra creștinism.”

Cum

este posibil ca o turtiță mică să fie trupul lui Hristos?

Biserica catolică chiar crede aceasta. Ați observat că atunci când trec prin fața unei biserici, oamenii își fac cruce și își ridică pălăria? Este din pricina acelei turtițe pe care preotul a transformat-o dintr-o turtiță obișnuită în trupul de carne al Domnului nostru, și pe care șoarecii și șobolanii ar da-o gata într-o clipă. Nu, nu este posibil ca cineva să trăiască și să gândească civilizat, și totuși să creadă că acea bucățică este trupul Domnului Isus. Nu se poate!

Comuniunea

înseamnă a sta de vorbă, a da și a primi un răspuns. Chiar sensul cuvântului „a comunica” este acela de a vorbi și de a îți se vorbi. Astfel, când Domnul îți răspunde, aceea este comuniunea. Cu toate acestea, noi numim comuniune pâinea și vinul.

Domnul

Isus a spus așa cum scrie aici: „*Căci*

trupul Meu este cu adevărat o hrană, și sângele Meu este cu adevărat o băutură.” (Ioan

6.55). Noi încercăm să ne gândim la Isus și să ne dăm seama

Cine a fost El. Ce este trupul Său? Cine este trupul lui Hristos?

Este trupul credincioșilor care au făcut legământ cu El, prin

Duhul Sfânt. Nu printr-un idol, nici printr-o bucățică de pâine,

ci prin Duhul care este în inima credinciosului, cu care a făcut un

legământ, astfel încât omul și Dumnezeu pot vorbi acum unul cu

celălalt, pentru că au devenit fii și fiice de Dumnezeu. Omul

muritor a primit curățirea de păcate prin vărsarea sângelui, așa

că acum orice bărbat sau femeie, băiat sau fată, sunt în

părtășie, în comuniune cu El, în trup.

Hristos

comunică cu Biserica Lui, așa cum se așează și discută soțul și soția, sau cum vorbește un băiat cu prietena lui. De aceea putem auzi cuvintele Lui, putem vedea lucrurile care urmează să se întâmple, și știm despre lucrurile viitoare: pentru că avem părtășie cu Domnul, cu Cel care ține veșnicia în mâna Lui. Noi, trupul duhovnicesc al lui Hristos, comunicăm unii cu alții într-o formă duhovnicească, și nu prin pâine, vin sau vreun idol.

Isus

a spus același lucru. Dacă citiți în Ioan 4, vedeți că Isus vorbea cu femeia de la fântână, iar ea l-a zis: *„Ești Tu oare mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat fântâna aceasta și a băut din ea el însuși și feciorii lui și vitele lui?”* (Ioan 4.12). Ea a mai zis: *„Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta; și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii.”* (Ioan 4.20).

Isus

i-a răspuns: *„Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.*

Dumnezeu

este Duh; și cine se închină Lui trebuie să l se închine în duh și în adevăr.” Aceasta i-a spus Domnul femeii. Iar în altă parte zice: *„Sfințește-i*

prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” (Ioan 17.17).

Vedeți,

Dumnezeu este Duh. „Hristos” înseamnă „Cel uns, Omul uns de Dumnezeu ca să fie Mesia.” Hristos a spus: „Eu sunt o mâncare și o băutură.” Dar nu este vorba de un biscuite pe care îl mâncăm. Acela nu este Hristos, așa cum nici vinul pe care îl bem la altar, nu este Hristos. Acestea îl reprezintă în mod simbolic. Hristos este de fapt Duhul Sfânt cu care este unsă biserica, este hrana și băutura Bisericii.

Cea

mai mare suferință din lume, pe care sper ca niciunul dintre voi să n-o cunoașteți vreodată, este foamea. Când vezi o mamă cu bebelușul în brațe, care este atât de slăbită încât nu mai poate să meargă, și bebelușul ei este pe moarte, cu burtica umflată din cauza foamei, când o auzi pe mamă suspinând și vezi obrajii copilului supti, doar piele și os, cu gingiile lucioase, fără să poată scoate nici măcar un sunet și cu ochii scoși din orbite... Oh, nici o suferință nu este mai mare decât foamea și setea!

Câți

oameni și-au pierdut viețile în deșert? Aș putea să vă țin toată noaptea și să vă povestesc întâmplări din deșert. Când îți-e sete, diavolul vine și te îmbie cu miraje. Ați văzut așa ceva și aici, nu trebuie să mergi în Vest ca să experimentezi așa ceva. Când conduci, îți se pare că vezi apă pe șosea. Acesta este un fel de miraj pe care l-ați văzut cu toții. Acum trei sau patru ani, am citit despre un cârd de rațe care au aterizat pe șosea, crezând că este apă. Au murit lovindu-se de asfaltul pe care l-au confundat cu apa. Fusese un miraj.

Diavolul

a folosit același procedeu pentru a înșela o mulțime de oameni, arătându-le ceva ce nu exista de fapt, ci era doar în imaginația lor. Mulți oameni sunt prinși în religii inventate, care încearcă să arate ceva acolo unde nu este de fapt nimic, sau să dovedească ceva greșit. Așa cum spunea femeia aceea misionară, trebuie să așteptăm până când primim un semn. Așa trebuie să facem, pentru că nu mai avem a doua șansă; nu putem să ne întoarcem și să mai încercăm încă o dată. Aceasta este șansa noastră, avem în față un Model, așa că nu ne rămâne decât să pășim pe semnul dat.

Foametea

este una din cele mai mari suferințe pentru că este la limita morții. O, dacă am putea, dacă ar putea această națiune să fie din nou ca în zilele când flămânzea după Dumnezeu! Noi suntem mai flămânzi decât oamenii din India, unde este foamete cu adevărat, pentru că la noi este o foamete spirituală. Problema este că după ce flămânzești atât de mult, uiți că îți mai este foame.

La

fel se întâmplă și cu frigul. Când îți este frig multă vreme și simți că îngheți, deodată ți se face cald. Acela este semnul că moartea este aproape. Aceasta este starea noastră de acum. Bisericile s-au răcit atât de tare, încât sunt pe punctul să înghețe, dar se cred calde deoarece continuă să aibă membri. Dar duhovnicește, sunt pe moarte; și tu nu știi când ești pe moarte. Te întinzi să te odihnești, și atunci se termină totul. Sângele îți îngheață în vene și nu te mai trezești.

Despre

sete, Isus a spus: „*Sângele Meu este cu adevărat o băutură.*” (Ioan

6.55). Dacă vrei să trăiești, Isus are singura apă care îți poate potoli setea: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați.*” (Matei 11.26). Iar în Apocalipsa 22.17 scrie: „*Celui ce îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată.*”

Astronomii

din India prezic că undeva la începutul lunii viitoare, pe data de doi sau cinci, lumea va fi distrusă, va exploda în bucăți, iar ziarele americane iau în râs previziunile lor. Eu nu cred că lumea va exploda, dar nici nu cred că este corect să-ți bați joc.

Totuși, este posibil să se întâmple ceva zilele acestea, când Marte, Jupiter și Venus, se vor... (alinia?). Nu s-a mai întâmplat niciodată așa ceva, decât acum douăzeci și cinci de mii de ani, după cum susțin oamenii de știință, dar cine a fost atunci acolo ca să ne povestească?

Eu

cred că acest eveniment are implicații spirituale. Cred că oamenii se vor întoarce spre Domnul și că în acest timp va fi deschisă marea descoperire a Cuvântului Său. Dacă Domnul Își va trimite puterea, o va face prin mila Sa, și nu datorită ascultării oamenilor. Așa cum spunea Isaia în capitolul 40.2: „*Vorbiți bine Ierusalimului și strigați-i că robia lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este ispășită; căci a primit din mâna Domnului de două ori cât toate păcatele lui.*” Orice ne-ar trimite Domnul, este din mila Lui, și nu pentru meritul nostru. Așadar, eu cred că se va întâmpla ceva. Nu știu ce anume, dar cred că va fi o schimbare, iar noi ne apropiem de ea cu pași repezi.

Dacă

cineva este flămând, să vină la Hristos, și la fel dacă îi

este sete, fiindcă El potolește orice foame și orice sete.

Cu

câtva timp în urmă am auzit o povestire. Poate am mai spus-o odată în biserica aceasta. Dacă-i așa, iertați-mă pentru că trebuie s-o repet.

Era

odată un indian, un fel de supraveghetor al celorlalți indieni. El călătorea prin Navajo și s-a rătăcit. Numele lui era Coy. El mergea pe o cărare bătătorită de animale și se gândea: „Dacă țin drumul acesta, voi găsi cu siguranță apă.” Calul lui era atât de însetat încât limba îi atârna afară din gură, nările i se înroșiseră și i se umpluseră de nisip. Omul își ținuse batista peste față în timpul unei furtuni de nisip, până când se umpluse și ea de nisip, iar acum murea de sete. Dar când a dat de această potecă, a fost sigur că va găsi apă, așa că a mers mai departe. Chiar și calul știa că vor găsi un loc de adăpost, pentru că Domnul a dat instincte chiar și celor mai neînsemnate dintre animale. Mergând așa, au dat de o cărare mai puțin bătătorită, care se desprindea din poteca lor. Calul a vrut să meargă pe acolo, dar Coy a vrut să meargă mai departe. Omul îl mâna, dar calul nu voia să se urnească din loc. Îl împungea cu pintenii, dar calul o lua tot spre cărăruia lui. Încerca să se lase pe spate, dar era prea slab ca să-și poată trânti călărețul. Astfel, omul a continuat să-l împungă cu pintenii, până când i-a făcut două tăieturi adânci în burtă. El încerca să ajungă la apă ca să-și salveze viața, până când calul s-a oprit tremurând și sângerând. Omul a privit în jos și a văzut calul tremurând și atât de slăbit încât era gata să se prăbușească; a văzut rănilor adânci pe care i le pricinuiseră. Fiind creștin, s-a oprit și i-a zis calului: „Am auzit de multe ori că animalele ar avea un instinct. Eu nu cred că potecuța aceea lăaturalnică duce la apă, ci cred că poteca principală este drumul pe care merg animalele de obicei la adăpat, dar pentru că m-ai purtat atâta

vreme, îți voi urma instinctul.”

Aceasta

mă duce cu gândul la Hristos. Drumul spre pierzare este larg și este împodobit de la un capăt la celălalt, dar este o cale îngustă care duce la Viață, și puțini sunt cei care o vor găsi. Spre această apă a Vieții nu te poate călăuzi instinctul, ci numai Duhul Sfânt. Pe mine m-a adus până aici, și mă voi descurca mai departe.

Ca

să termin povestea, vă voi spune că nu au mai mers nici măcar o jumătate de milă, și au dat peste o baltă plină cu apă. Calul știa ce voise să-i spună stăpânului său, ce însemna încăpățănarea de mai devreme. Omul a spălat botul calului, a băut apă, s-a îmbăiat și a început să strige cât îl ținea gura: „Suntem salvați! Suntem salvați!” în timp ce calul bea apă și tremura. Atunci i-a văzut din nou rănilor provocate de pintenii săi. Deodată a auzit o voce care i-a zis: „Leși din apă!” Când a privit, a văzut un cow-boy slab și desfigurat. Simțind miros de fum, omul a ieșit din apă și a văzut un grup de oameni așezați în jurul unui foc. Își încercaseră norocul și găsiseră niște aur, iar acum, după ce își trimiseseră caii și încărcătura înainte, se opriseră la izvorul acesta să se odihnească, dar între timp se îmbătaseră.

Aveau

carne de căprioară friptă, și au mâncat împreună. La un moment dat, unul dintre ei a zis: „Acum, ia o dușcă.” Omul le-a explicat că era Jack Coy, supraveghetorul indian, dar celălalt a insistat:

„Bine,

dar acum bea!”

„Nu,
nu beau!”

Oamenii

s-au simțit jigniți de refuzul indianului și i-au zis: „Trebuie să bei cu noi!”

„Nu,
eu nu beau,” a răspuns el.

Erau

vreo șase oameni, toți beți. Unul dintre ei a luat ulciorul, l-a ridicat și a zis: „Bea!”

„Nu,
mulțumesc, băieți.”

„Dacă

ți-a plăcut să mănânci friptura noastră, trebuie să-ți placă să bei și din whisky-ul nostru.”

„Nu.”

Atunci

unul dintre ei a pus un glonț în pușcă și i-a zis: „Ba o să bei, că altfel...”

„Nu,
n-o să beau.”

Puşca
a fost îndreptată spre el, așa că indianul a zis:

„Stați puțin! Nu mi-e frică de moarte, dar întâi ascultați-mi povestea, ca să înțelegeți de ce nu beau. Eu sunt din Kentucky, și într-o dimineață, pe când mama trăgea să moară într-o baracă de scânduri, m-a chemat lângă ea și mi-a zis: „Tatăl tău a murit la o masă de joc, cu cărțile de joc în mână și beat. Orice ar fi, Jack, tu să nu bei!” Cu mâna pe fruntea mamei am jurat în fața Domnului, deși eram doar un băiețel de zece ani, că nu voi bea nici măcar o dată. Și n-am băut niciodată până acum, așa că dacă vrei să tragi, trage!”

Bețivul
a ridicat din nou ulciorul și i-a zis: „Bea sau te împuşc!” dar chiar atunci s-a auzit un foc de armă și ulciorul s-a făcut cioburi. Cow-boy-ul cel bătrân și slab stătea deoparte, în picioare, iar lacrimile îi curgeau pe obraji. El a zis: „Jack, și eu sunt din Kentucky, și am făcut o promisiune în fața mamei, dar nu am respectat-o. Acum așteptam ca oamenii aceștia să se îmbete destul de tare ca să-i pot ucide și să le fur aurul. Am fost un bețiv și am făcut mult rău, dar focul acesta de armă trebuie că s-a auzit până în cer, iar mama a recunoscut că prin el am reînnoit jurământul de a nu mai bea.”

Prin
mila Domnului, viețile tuturor celor prezenți acolo s-au îndreptat din clipa aceea spre Hristos.

Este

ceva special în legătură cu apa, ceva spre înnoire. Și ideea este că trebuie să ajungi la apă atunci când ți-e sete.

Isus

a spus: „*Vă*

las pacea, vă dau pacea Mea...” (Ioan

14.27). Nu o pace în felul lumii, ci o pace așa cum numai El o poate da. Pacea Lui ne potolește setea. Dacă dorim pace, să ne înnoim prin pacea Lui, știind că suntem împăcați cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. El ne dă pacea și ne potolește setea.

După

versetul care spune: „*Trupul*

Meu este cu adevărat o hrană, și sângele Meu este cu adevărat o băutură,” (Ioan

6.55), mai scrie și așa: „*După*

cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine va trăi și el prin

Mine.” (Ioan

6.57). Cu alte cuvinte: „Tatăl M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin El. Și fiecare om care vine la Hristos, trebuie să trăiască prin Hristos.” Aceasta este comuniunea, părtășia adevărată pe care trebuie s-o afli trăind prin Hristos.

Corpul

nostru are nevoie de hrană și de apă în fiecare zi pentru a supraviețui, pentru că dacă nu-l hrănim și nu-i dăm apă, va slăbi. Noi suntem făcuți în așa fel încât avem nevoie de mâncare. Hrana de astăzi nu-ți ține de foame și mâine, de aceea, trebuie să te hrănești în fiecare zi ca să ții acest corp muritor în viață. O poți duce o zi fără hrană, dar vei slăbi. A doua zi vei fi și mai slăbit, iar a treia zi abia te vei

mai ține pe picioare...

La

fel se întâmplă de multe ori și spiritual. Vedeți, noi trebuie să avem în fiecare zi părtășie cu Hristos. Trebuie să-I vorbim în fiecare zi, și să nu treacă nici o zi fără să ne îmbrăcăm cu El. Pavel a spus: *„În fiecare zi eu sunt în primejdii de moarte... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.”* (1Corinteni 15.31; Galateni 2.20). Așadar, dacă trupul tău are nevoie în fiecare zi de hrană și de apă pentru a trăi, și ființa ta duhovnicească are nevoie zi de zi de hrană duhovnicească și de părtășie cu Domnul pentru a supraviețui. Așa este. Isus a spus: *„Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”* (Matei 4.4), așa că trebuie să studiem Biblia în fiecare zi. Sunt oameni care nu o citesc niciodată, în timp ce alții o deschid de două sau trei ori pe an. Dar un credincios adevărat, unul care are o viață duhovnicească activă, citește din Biblie și vorbește cu Domnul. Da, așa trebuie, fiindcă *„omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”*

Un

alt motiv pentru care mâncăm este ca să ne întărim și să ne ferim trupul de boli. Dacă nu mănânci și îți lași trupul să slăbească, ești predispus la boli. Boala se va extinde în sânge și ești mort. Dacă sângele tău nu este puternic, nu va putea lupta cu boala. Așadar, trebuie să consumi mâncare bună și hrănitoare, pentru a te menține în formă, pentru că altfel riști să te îmbolnăvești. La fel se întâmplă și cu mulți dintre creștini: ei sunt ca plantele de seră. Dacă iei o plantă crescută în seră, trebuie s-o îngrijești cu atenție. Ea nu știe cum este cu soarele puternic și cu schimbările de temperatură, pentru că a

stat tot timpul în seră și a fost protejată. Așa sunt și așa-zișii creștini, exact ca aceste flori de seră. Sunt vulnerabili și la cel mai mic pericol, și aceasta din cauză că sunt specii sensibile, hibride.

De

pildă, dacă lași o vacă sau un taur Hereford pe câmp, se va descurca. Este o rasă originală, pură, și va ști cum să supraviețuiască, dar dacă procedezi așa cu o vacă din rasa Brangus, sau cu o corcitură de Hereford, nu vor ști ce să facă și vor muri. Sunt vaci mai frumoase, mai grase și mai plăcute la vedere, dar dacă nu sunt protejate, nu se vor descurca.

Aceasta

este problema noastră astăzi: avem credincioși mai bine îmbrăcați, biserici mai mari, multă educație, multă teologie, dar trebuie să-i menajezi tot timpul. Trebuie să privești prin ochelarii lor, altfel nu vor înțelege nimic. Dar este nevoie de creștini adevărați, puri, născuți sub sângele lui Hristos, care nu trăiesc din teologia bisericii, ci din Cuvântul lui Dumnezeu, în părtășie cu Hristos. Spre deosebire de planta de seră, când un credincios primește Cuvântul, trupul lui duhovnicesc se întărește.

Astăzi,

la o emisiune, am auzit un pastor care spunea că atunci când a venit în țară avea probleme cu sinusul și că ar fi trebuit să se opereze. Doctorii i-au spus că trebuie să facă așa și pe dincolo, că trebuie să-i scoată o parte din sinus, dar atunci i se va deforma fața, și așa mai departe. Omul spunea că a luat pastile cu pumnul, dar a ajuns la un doctor creștin, care i-a spus: „Haide să lăsăm deoparte pastilele și operațiile și să întărim trupul, ca să lupte el împotriva bolii.” Aceasta este calea.

Oare

de ce oamenii de astăzi nu mai trăiesc atât de mult ca cei de altădată? Se vaccinează pentru una sau alta, se dau cu tot felul de alifii, apoi devin moi, grași și fără vlagă, buni de nimic. Nu mai sunt bărbații de altădată... Acum avem cu toții alergii și suntem sensibili aproape la orice. Am fost în Africa fără să mă vaccinez împotriva malariei, iar acolo am fost înțepat de un țânțar și m-am îmbolnăvit. Țânțarii aceia nu bâzâie, deci nu te avertizează, doar te înțeapă și gata! Ți-au transmis boala. Dacă supraviețuiești, rămâi sensibil timp de cincisprezece ani, dar în multe cazuri rămâi bolnav până la moarte. Eu am văzut localnici goi, care locuiau în colibe, plini de înțepături de țânțari purtători de malarie, care n-aveau nimic. Nu îi deranjau țânțarii, pentru că deveniseră imuni. Domnul le dăduse un vaccin.

Astăzi,

acest lucru se întâmplă cu oamenii și cu biserica: sunt injectați încă de mici cu teologie născocită de oameni, dar ceea ce ne trebuie nouă este vaccinul Domnului, prin Cuvântul Domnului Dumnezeu. Aceasta este Hrana de toate zilele a omului, care îi ferește sufletul de bolile care bântuie prin țară. Mi-am notat mai multe idei cu privire la subiectul acesta, dar va trebui să mă opresc.

Noi

trebuie să ne întărim, să ne pregătim pentru botezul cu Duhul Sfânt; avem nevoie de lucrul acesta ca să putem trăi. Dacă nu-L avem, suntem predispuși la tot felul de îmbolnăviri, iar Cuvântul Domnului, Îl credem și-L acceptăm prin comuniune, pentru că „*Cuvântul Tău este Adevărul.*” (Ioan 17.17).

Unii

spun: „În biserica noastră se spune că nu este nevoie să fim născuți din nou, fiindcă este suficient să ne strângem mâinile și să facem stropirea, și totul în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh.” Dar Biblia îți cere să te botezi în Numele Domnului Isus Hristos. Dacă vei continua cu acele lucruri artificiale vei deveni un creștin artificial, și nu cred că aceasta vrei. Numai prin Hristos putem avea Viață. Și ce face Cuvântul Său? El ne zidește o ființă duhovnicească puternică, astfel încât prin părtășia cu El să putem ține piept răului.

Veți

spune: „Cum adică, frate Branham? Să avem părtășie cu Cuvântul?”

Exact,

pentru că El este Cuvântul: *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.”* Noi trebuie să mâncăm din trupul Lui, iar trupul acesta este Cuvântul, pentru că El este Cuvântul. El a spus: *„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.”* (Ioan 15.7). Așa este! Trebuie doar să credeți.

Deci

ce-i de făcut? Să ne întărim și să ne pregătim trupurile. Astfel, dacă vine cineva și zice: „Biserica noastră nu crede în strigare,” tu ești statornic pe Cuvânt și ești în părtășie cu Cuvântul. Orice ar spune, dacă nu este din Cuvânt, știi că este greșit. Oricât ar părea de real, nu-ți pleca urechea dacă este contrar Cuvântului, ci treci pe lângă. Orice ar fi, trebuie să coincidă cu Cuvântul.

În

cazul lui Mica, despre care am mai vorbit, la prima vedere totul părea logic. Pământul acela fusese al evreilor, iar străinii îl cotropiseră și își construiseră acolo propriile lor case; pe pământul care le fusese dat de Domnul. Deci se părea că cei patru sute de proroci aveau dreptate. Dar Iosafat avea ceva pe suflet, așa că a întrebat: „Nu

mai este nici un proroc al Domnului, ca să-L putem întreba?”

(1Împărați

22.7).

Atunci

împăratul lui Israel i-a răspuns: „*Mai este un om prin care am putea să întrebăm pe Domnul; dar îl urăsc, căci nu-mi prorocește nimic bun, nu prorocește decât rău.*”, după

care a zis:

„*Trimite și adu îndată pe Mica, fiul lui Imla.*” (v.

8-9).

Și

Mica le-a răspuns: „*Văd*

tot Israelul risipit pe munți, ca niște oi care n-au păstor.”

Vedeți? El le-a spus vedenia pe care a avut-o.

Cine

a avut dreptate? La prima vedere am spune că cei patru sute de proroci și învățați care spuneau: „*Suie-te căci Domnul este cu tine,*” aveau dreptate. Chiar și Zedechia își făcuse niște coarne mari de fier și spunea: „*Cu*

acestea îi vei bate pe sirieni până îi vei nimici.” (1Împărați

11,12). Era absolut convins că avea dreptate, dar se înșela. De

partea cealaltă, Mica era singur împotriva a patru sute, și spunea că dacă vor începe lupta, Israelul va fi risipit ca niște oi fără

păstor. Din punct de vedere administrativ, cei care ziceau: „Suie-te căci Domnul este cu tine,” aveau dreptate pentru că pământul acela aparținea într-adevăr Israelului. Dar Cuvântul Domnului îl condamnase deja pe Ahab, și cum ar fi putut să binecuvânteze ceva ce blestemase deja?

Atunci,

Cuvântul părtășiei a venit prin Mica. Dacă astăzi vrei să ai părtășie cu Domnul luând Comuniunea, dar duhul tău se împotrivesc Domnului, nu vei avea părtășie cu El, ci cu cel rău, iar lucrul acesta este foarte înșelător. Biblia spune: *„În zilele din urmă, ...se vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși.”*

(Matei 24.24). Și: *„Cerul*

și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece,”

iar Pavel spune: *„Chiar*

dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă

propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!” (Galateni

1.8).Deci chiar și un înger. Și era vorba de biserica timpurie, de vremea oamenilor sfinți ca Irineu, sau sfântul Martin, când diavolul lua chip de înger de lumină. Dar vedeți, el va fi întotdeauna puțin pe lângă Cuvânt. Așa i s-a arătat și Evei și i-a spus: „Sigur, așa a spus Domnul, așa a vorbit Domnul,” dar la sfârșit s-a abătut de la Cuvânt și așa a apărut falsa comuniune. Când oamenii cred că au comuniune cu Dumnezeu, dar nu fac voia Lui, aceea este o comuniune falsă.

„Dacă

rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.” (Ioan

15.7). Dar nu este posibil ca astăzi să mergem pe calea aceasta, iar data viitoare să mergem pe alta. Trebuie să rămâneți în El, iar cuvintele Lui să rămână în voi. „A rămâne” înseamnă

„a sta pe loc, a nu mai pleca.” Este ca un vaccin împotriva păcatului.

Aș

vrea să închei spunând următorul lucru: trupul și sângele Domnului sunt Duhul și Cuvântul, și împreună cu credința, ele aduc Viața veșnică. *„Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică; și Ei îl voi învia în ziua de apoi.”* (Ioan 6.54). Aici trebuie să ajungem, acesta este părtășia cu Domnul. Și așa cum viața este în sânge, Cuvântul și Duhul sunt Viața veșnică, prin credința în Domnul.

Aceasta

este rugăciunea mea, fiindcă știu că sfârșitul este aproape, și în fiecare clipă se va întâmpla ceva, pentru că Domnul va reveni în curând. În Numele Domnului Isus, Fiul lui Dumnezeu, lasă-mă să iau Sabia, Cuvântul Tău, și s-o mânuiesc cu credința pe care o am, pentru a-mi croi drum prin orice putere diavolească, până când Îl voi vedea pe Isus, prin părtășie cu El.

Părtășie

cu Cuvântul Lui. *„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.”* (Ioan 15.7) Ce frumos! Aceasta este adevărata părtășie cu Cuvântul și cu Duhul, prin credința care le unește: *„Cereți orice veți vrea, și vi se va da.”* Acum să ne rugăm.

Slăvite

și milostivule Tată sfânt, Doamne, marele Eu sunt, El Shadai al lui Avraam! Această măreață comuniune cu Domnul ne duce spre

Viața veșnică, și ne îndepărtează de mândrie, de necredință, de păcatul lumii. Este comuniunea cu dragostea divină a Tatălui nostru ceresc. Prin neprihănirea lui Isus Hristos, noi avem acum acces la această masă, și Te rugăm, Doamne, să ne primești pe fiecare în parte la masa Ta, prin Duhul. Iartă-ne, și fă ca trupurile noastre spirituale să crească, fiindcă nu vrem să ne asociem niciunei biserici sau denominațiuni, ci vrem doar să ne zidim trupul duhovnicesc, pentru a ne feri de păcat, pentru a ajunge să nu ne mai dorim să facem rău, pentru ca Duhul Sfânt să poată vorbi prin gurile noastre așa cum a vorbit în ziua aceea, pentru că este Același Duh care a fost în Domnul Isus. Tată, Te rog să ne dai lucrul acesta.

Timpul

este pe sfârșite și nu știm clipa când va fi salvat ultimul om, dar Te rog, Tată, dacă sunt aici oameni care nu Te cunosc încă și nu știu că Tu ești Mântuitorul lor, să Te cunoască în seara aceasta, îndreptându-se spre apa botezului. Să mărturisească în fața tuturor acestor credincioși, că ei cred că Isus din Nazaret S-a născut din fecioara Maria, că a fost ucis prin răstignire de Pilat din Pont, că Domnul L-a înviat a treia zi și că în seara aceasta stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi.

Doamne,

fă ca toți cei care vor împlini ceea ce scrie în Biblie:

„Pocățiți-vă,

și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre

iertarea păcatelor voastre,” „...căci nu este sub cer nici un

Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți,” să

vadă adevărul și însemnătatea Cuvântului. „În

nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume

dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți,” decât

Numele lui Isus Hristos. Apostolul a spus așa: „...

iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.

Căci

făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu nostru."

(Fapte 2.38-39). Doamne, cheamă cât mai mulți în seara aceasta!

Și

Domnul mai spune: *„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis."*

(Ioan

6.44). *„Tot*

ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine." (Ioan

6.37). *„Oile*

Mele ascultă glasul Meu." (Ioan

10.27). Dacă un străin vine și vorbește lucruri contrare

Scripturii, oile vor observa imediat. Dar dacă este Glasul Tău,

dacă este din Biblie, oile vor asculta, pentru că aceea este Hrana

lor. Ele au avut părtășie și acum știu ce fel de Hrană le dă

Tatăl lor. *„Omul*

nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura

lui Dumnezeu." (Luca

4.4). Doamne, fă ca mulți dintre aceștia să vadă, să înțeleagă

și să vină la Tine în seara aceasta. Cât despre cei care nu au

încă Duhul Sfânt, nu-i lăsa să mai zăbovească nici măcar un

ceas, fiindcă s-ar putea ca peste un ceas să nu mai fie aici.

Tată,

acum ne adunăm în jurul mesei pentru a lua din această

reprezentare a trupului Tău frânt, și Te rugăm ca, dacă mai este

păcat în noi, să ne ierți. Tu ai spus: *„Când*

vă adunați să mâncați, așteptați-vă unii pe alții."

(1Corinteni

11.33). Doamne, dacă mai este păcat în această adunare, ne rugăm

ca sângele lui Isus Hristos să îndepărteze păcatul de acel

bărbat, femeie, băiat sau fată. Tată, Te rog să îndepărtezi și

de mine orice păcat, îndoială sau necredință, orice. Știm că necredința este păcat, este, de fapt, singurul păcat. „*Cine nu crede a și fost judecat.*” (Ioan 3.18). Singurul păcat pe care îl putem face este să nu credem în Cuvântul Domnului. Deci, Tată, dacă este necredință în mine, iartă-mă. Iartă și mulțimea pe care ai adus-o aici, înaintea mea, și hrănește-i pe toți cu Cuvântul Tăi.” Amin. Luând aceste bucăți mici în amintirea trupului frânt al Celui care a înviat din morți și este viu printre noi, Tată, Îți cerem aceasta în Numele Domnului Isus Hristos.

Cât

despre voi, care trebuie să plecați și nu puteți să mai stați încă cincisprezece minute, cât durează Cina... nu suntem mulți care vom lua Cina aici, dar să știți că nu este ceva restrâns, ci este liber să participe fiecare credincios creștin. Domnul nu trage linie între bapțiști și metodiști și așa mai departe. Suntem cu toții botezați printr-un Duh, formând un singur trup, și suntem cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu. Nu sunt de prea multă vreme aici, așa că nu știu care dintre voi este credincios și care nu, dar dacă este pe-aici vreun străin, trebuie să știe că nu are nici o importanță din ce biserică vine. Oricum, există o singură biserică, și nu este ceva la care să te înscrii, ci în care te naști, și anume Biserica lui Hristos.

Ne

rugăm ca toți să-L primească în seara aceasta pe Hristos, să aveți părtășie cu El mâncând din trupul Său frânt, aceste bucățele ale Cinei, iar Domnul să picure din sângele Lui pe inimile și gândurile noastre.

Până

va fi adusă pâinea, vom citi din 1Corinteni 12. Vom lua Cina imediat după aceasta, și nădăjduiesc că Domnul vă va

binecuvânta din belșug. Deci, dacă doriți să plecați înainte să începem să citim, sau imediat după, sunteți liberi s-o faceți. Să veniți din nou miercuri seara, duminică dimineața și duminică seara, iar dacă rămâneți cu noi la Cină, ne vom bucura din toată inima. Imediat după aceea vom face și botezul, cam în cincisprezece sau douăzeci de minute.

Așadar,
1Corinteni 11.23-33:

*„Căci
am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume, că Domnul
Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine.*

*Și
după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: „Luați,
mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi; să
faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.*

*Tot
astfel, după Cină, a luat paharul și a zis: „Acest pahar este
legământul cel noi în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre
pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el.”*

*Pentru
că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din
paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El.*

*De
aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în
chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și sângele Domnului.*

Fiecare

să se cerceteze, dar, pe sine însuși, și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta.

Căci

cine mănâncă și bea își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului.

Din

pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțini dorm.

Dacă

ne-am judeca singuri, n-am fi judecați.

Dar,

când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți odată cu lumea.

Astfel,

frații mei, când vă adunați să mâncați, așteptați-vă unii pe alții.”

Acum,

un moment de rugăciune în liniște, pentru fiecare dintre noi. Rugați-vă pentru mine, și eu mă voi ruga pentru voi. Ascultă aceste rugăminți, Atotputernicule Dumnezeu. Iartă-ne greșelile așa cum și noi iertăm celor ce greșesc față de noi. Îți cerem aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Aceste

bucățele au fost făcute fără grăsime, fără arome și așa mai departe, fiindcă reprezintă trupul lui Hristos. Nu este o bucată rotundă, pentru că a fost ruptă în mai multe bucățele. Aceasta reprezintă felul în care trupul Domnului a fost rupt pentru noi. Domnul să-i binecuvânteze pe cei care mănâncă. Deci nu este trupul, ci doar un simbol al acestuia, și nici eu, nici altcineva nu are putere să o transforme din pâine în altceva; nimeni în afară de Domnul, iar El ne-a spus să mâncăm din această pâine și să bem din acest pahar de vin. Acum să ne plecăm capetele.

Doamne

sfinte, noi, slujitorii Tăi, Te rugăm în Numele lui Isus Hristos să sfințești această pâine pentru ca noi, primind-o, să ne amintim că Domnul nostru a fost răstignit, iar trupul Său sfânt și neprețuit, a fost străpuns de spini și de cuie, și bătut de bice pentru noi, ca prin trupul Său sfânt să putem primi Duhul Sfânt Dătător de Viață. Îndură-Te de noi în călătoria noastră, așa cum Te-ai îndurat de Israel în cei patruzeci de ani, când niciunul dintre ei n-a căzut bolnav. Doamne, Te rugăm să binecuvântezi această pâine, această turtă pentru Cină, în Numele Domnului Isus. Amin.

Paharul

Noului Testament, sângele, mă face să mă gândesc la versurile:

„De

când am văzut șiroaiele de sânge

leșind

din rănilor Tale,

Cânt
dragostea răscumpărării,

Și
o voi cânta până la moarte.”

Când
văd acest vin, acest sânge al strugurilor, știu că reprezintă
sângele care a curs din trupul Domnului Isus. Fie ca toți cei care
primesc acest pahar, să primească Viața veșnică, bolile să
plece din trupurile lor, oboseala, slăbiciunea, teama, diavolul în
toate formele lui să se îndepărteze de la ei, ca să fie puternici
și sănătoși, și să trăiască veșnic, iar Lumina lor să
strălucească în mijlocul acestei generații adultere în care
trăim, pentru a-L slăvi pe Domnul.

Tată
ceresc, iată rodul viței. Sfințește-l în Numele lui Isus
Hristos, ca să reprezinte sângele Fiului Tău Isus, fiindcă El „a
*fost zdrobit pentru fărădelegile noastre... și prin rănilor Lui
suntem tămăduiți.*” (Isaia
53.5). Doamne, fă ca Viața, Viața veșnică să vină la noi, ca
să Te putem sluji mai bine, să avem putere și sănătate să
mergem dintr-un loc în altul pentru a Te sluji oriunde ne vei chema
Tu. Te rugăm să ne dai aceste binecuvântări în Numele Domnului
Isus. Amin.

-

Amin -